

Când lumea s-a înfăptuit într-o bibliotecă

La început a fost Cuvântul... și Tim, un șoricel care iubea Cuvântul meșteșugit. După ce a cutreierat țara în lung și-n lat în căutarea unei locuințe, Tim a ajuns în fața unei clădiri impunătoare, cu ferestre mari și a început să viseze la viața aristocratică pe care ar putea-o duce aici.

Și-a luat inima-n dinți și, după ce a traversat un hol lung, a ajuns într-o încăpere în care stăpânea întunericul. „Ce bine ar fi să fie lumină...”, și-a zis el. Și s-a făcut lumină. Un întreg univers necunosut i s-a înfățișat: mii și mii de cărți de diferite mărimi și culori, una mai atrăgătoare ca alta. Obosit peste măsură după lunga sa călătorie, Tim și-a așternut patul între copertile Micului Atlas Geografic, având Biblia drept carte de căpătâi.

Ziua a doua. Încercând să dea lumină și culoare unei lumi monotone, plecă împreună cu „Făuritoarea de albastru” la Annabelle, bătrâna care cunoștea tainele vopselelor. Pe drum adunaseră o mulțime de plante: roibă pentru roșu, drobiță pentru galben, sunătoare pentru maro, mușețel pentru verde, nalbă neagră pentru mov, pe care, mai apoi, să le poată folosi pentru a pregăti culorile menite să zugrăvească trecutul și viitorul.

Ziua a treia se anunța plină de aventură pentru micuțul avid de cunoaștere. Văzând dezordinea dintre cărți, Tim se hotărî să despartă literatura SF de romanele de dragoste, cărțile de istorie de cele de geografie. Ah, câtă muncă îl aștepta! Astfel, șoricelul se pregătește să devină „Marțianul” din misiunea Ares 3 și se duce la centrul NASA pentru a fi testat. Să fie el primul șoricel care va călca pe Marte alături de Mark și coechipierii săi? Ce onoare! Ce aventură! După mult antrenament, a sosit și clipa decolării. Toate au decurs conform planului, până au ajuns pe Marte. Acolo au trebuit să înfrunte o furtună puternică de nisip, iar el și Mark au fost abandonați de către echipaj, crezând că nu au rezistat furtunii. Au început să caute modalități de a intra în contact cu pământeni, transmițând imagini trasate pe nisip, prin satelit. A funcționat! Tim a ajuns din nou în clădirea plină de cărți.

Ziua a patra. Cum ar fi să ia micul dejun pe zidul chinezesc? Acesta se găsește în regiunea Huairou și la pagina 184 a Enciclopediei Descoperim Orașele. Tot în aceeași zonă, Tim admiră armata de teracotă, palatul Potala și orașul interzis.

Ziua a cincea. Tim își găsește „Refugiul” în povestea de iubire dintre Kate, o tânără cu un trecut violent ce se mută în Southport, și Alex, un tip fermecător ce deținea un magazin universal în centru. Înainte de culcare, șoricelul ascultă „Ultimul cântec”, o simfonie a iubirii sub toate formele ei.

Ziua a șasea. Nu toți oamenii sunt buni. Era timpul ca Tim să afle asta și ce ajutor mai bun decât Tom Sawyer putea să aibă? Mergând în cimitir pentru a face un descântec cu o pisică neagră pentru negii lui Huck, cei doi ștregari au fost martorii uciderii doctorului Robinson de către Joe

Indianul și au fost nevoiți să jure că nu vor povesti nimănui nimic din cele văzute. Această întâmplare nu le-a tăiat cheful de aventură, așa că Tom l-a invitat pe șoricel să se dea drept pirat împreună cu el și prietenii lui. Au adunat mâncare și au plecat pe o insulă din apropierea orașului, în vreme ce toată lumea îi căuta. Negăsindu-i, toți au crezut că băieții sunt morți, așa că mătușa Poli, împreună cu domna Harper au hotărât să le facă înmormântarea duminică. Surpriza cea mare a fost când, în timpul slujbei, pe ușa bisericii au intrat cei trei copii împreună cu noul lor prieten, Tim.

Aflat acum la adăpost, șoricelul a început să mediteze la întâmplările de peste zi; până la urmă, și oamenii răi își au rostul lor în lume. Și Spânul a fost un rău necesar, căci fără el Harap Alb n-ar fi acumulat toate calitățile necesare unui bun conducător.

Ziua a șaptea. Șoricelul hotărî să ia o pauză de la toată munca de peste săptămână, „pentru că în șase zile a făcut Domnul cerul și pământul, iar în ziua a șaptea a încetat și s-a odihnit” (Exod 31: 17). „Și a privit el toate câte a făcut și iată că erau foarte bune.” Acum rafturile erau în rânduiala cuvenită, iar cărțile în ordine alfabetică, așteptându-și cititorii. Plănuia, totuși, să-și continue treaba explorând și alte spații necunoscute precum raftul romanelor polițiste, dar, „mai întâi, fiindcă era peste măsură de istovit, s-a dus să moară puțin”.